

idelige Omklædninger, som ogsaa det moderne Rejseliv krævede, ofte var faldet noget besværlig. At han kunde gaa her og slide paa sit gamle Tøj, bidrog sit til, at han befandt sig saa vel paa Kærsholm.

Idet han nu kom gennem den lange Poppel-Alle, der fra Engen førte op til Parken foran Hovedbygningen, mødte han Hofjægermesterinden, som var i Selskab med en ung Dame, en Blondine, i en klar, lys, blaastribet Kjole. De to Damer gik med hinanden om Livet; og der var særlig i den unges Væsen noget, der bragte Tanken hen paa et Par Kærestefolk.

»Ingeniør Sidenius fra København, — Frøken Blomberg,« forestillede Hofjægermesterinden.

Meget mere blev der ikke sagt, Damerne fortsatte deres Vej, idet Hofjægermesterinden blot lod Per vide, at den unge Piges Fader, Pastor Blomberg, sad inde hos hendes Mand og vistnok vilde være glad ved at hilse paa ham.

Per bandede ved sig selv, mens han gik gennem Parken og ind paa sit Værelse. Han var overbevist om, at Freden nu var forbi for ham. Denne Præst, der syntes at spille en vis Rolle der i Huset, var ham paa Forhaand imod. Det var iøvrigt efterhaanden gaaet op for ham, hvem den Mand egentlig var. Han erindrede undertiden at have set ham omtalt i Bladene som en begavet Talsmand for en af Tidens mange kirkelige Ret-